

אהת שאלתי

למדתי נענית ונהנית

מאמר טז – רתימת הילדים להכנות לשבת

השבוע, הרציתי בכנס של חבר המועצות הדתיות בכינור. לפני שהתחלתי את ההרצאה שוחחתי עם זוג שהגיע להרצאה, והתרשמתי שחינוך הילדים מאד חשוב בעיניהם. הם סיפרו שמאד משקיעים בקשר עם ילדיהם, אולם הוסיפו ש"החלק" החלש בביתם הוא רתימת הילדים, הם לא מצליחים לרתום את הילדים לעזור כראוי בהכנות לקראת שבת, וביקשו את עצתי, מה לעשות.

שאלה זו נשאלה מספר פעמים. החלטתי להקדיש לנושא חשוב זה את שלושת הפרקים הקרובים, משום שלטעמי יש לכך 3 פתרונות, מזוויות חינוכיות שונות. בכל מאמר בשלושת השבועות הקרובים אתן מענה מזווית שונה, ובמישור חינוכי אחר.

המישור הראשון, הינו הסברתי. בבואנו להסביר לילדים את חשיבות העזרה בבית, מן הראוי שנפרוס בפניהם דוגמא מחכמי ישראל, כיצד הם ראו את הסיוע בבית לקראת שבת. חז"ל אומרים במסכת שבת דף קיט ע"א: **"רב ספרא מחרין רישא** (היה חורך בעצמו את ראש הבהמה לכבוד שבת, עשה "על האש"), **רבא מלח שיבוטא** (דג), **רב הונא מדליק שרגי** (נרות, תאורה), **רב חסדא פרים סילקא** (חותך תרדים), **רבה ורב יוסף מצלחי ציבי** (מבקע עצים)".

וכך פוסק זאת הרמב"ם בהלכות שבת פרק ל' הלכה ו': **"אע"פ שיהיה אדם חשוב ביותר ואין דרכו ליקח דברים מן השוק ולא להתעסק במלאכות שבבית, חייב לעשות דברים שהן לצורך השבת בגופו שזה הוא כבודו.**

חכמים הראשונים, מהם מי שהיה מפצל העצים לבשל בהן, ומהן מי שהיה מבשל או מולח בשר או גודל פתילות או מדליק נרות, ומהן מי שהיה יוצא וקונה דברים שהן לצורך השבת ממאכל ומשקה, אע"פ שאין דרכו בכך. וכל המרבה בדבר זה הרי זה משובח".

חשוב להדגיש לילדים, שעלינו ללמוד מגדולי חכמי התלמוד שפעלו בעצמם בהכנות לשבת, וגם עלינו מוטלת חובה זו, שהרי כך פוסק הרמב"ם להלכה.

בשבוע הבא נעסוק בע"ה באופנים החינוכיים הנוספים.

חודש טוב ושבוע חינוכי מוצלח לכולנו